

Anatomie strachu: Rádio

~

The Anatomy of Fear: Radio

by

Brit Jensen and Jiří Slavičinský

Audionaut

SYNOPSIS

Je noc, tma a nikde nikdo. Marek, protagonista dokumentu Rádio, se plazí po dvorku mezi domy. Nic si nepamatuje, jen cítí, že je celý dolámaný. V nemocnici mu řeknou, že musí rychle na operaci. A v Markovi pomalu začíná růst silný, všeobjímající strach... Dokument s názvem Rádio je součástí true-horror série Anatomie strachu, ve které Brit Jensen a Jiří Slavičinský v intimních příbězích zkoumají, co s námi dělají nejrůznější běsy a strachy.

SYNOPSIS

It's night, dark and not a soul to be seen. Marek, the protagonist of the documentary „Radio“, is crawling on the courtyard floor in between the houses. He can't remember anything, only feels like broken. At the hospital, they will tell him he needs an operation immediately. Slowly, a strong, all-encompassing fear begins to grow inside Marek... The documentary titled „Radio“ is part of a true horror series „The Anatomy of Fear“, in which Brit Jensen and Jiří Slavičinský use intimate stories to investigate what various fears and demons do to us.

Jiří Slavičinský, Brit Jensen: Anatomie strachu

/elektronická hudba/

Jiří Slavičinský: Čeho se bojíš ty?

Brit Jensen: Čtvrtý díl: Rádio

/atmosféra, šoupaní/

Marek: První, co si pamatuju, je to, že ležím na dvorku, dolámanej a teď vím, že se plazím a teď vím, že... že je to jako v prdeli prostě. Že jsem dobitej a vím, že je to špatný. A teď jsem na dvorku, je noc... Nemám u sebe mobil, nic. Tak já vím, že se plazím k oknu. Ten barák je tak, že na tom dvorku je jedno patro ještě jako níž a ty okna jsou na úrovni toho dvorku. Tak vím, že se tam plazím a ťukám sousedce na okno. A...

/houkání sirén v dálce/

Marek: ...ty vzpomínky jsou takový roztráštěný. Já si pak pamatuju, že už jsou tam, že už mě nakládají na to lehátko. A vím, že když mě tam nakládají, tak si neuvědomuju, jak moc jsem zraněnej. Protože oni si myslěj... Mezi těma dvorkama jsou takový zídky, takový dvoumetrový. A oni si prvně myslěj, že jsem spadl z té zídky, že jsem to přelezal, a že mám třeba jenom vyvrklej kotník, nebo něco takovýho. A vím, že když už mě začnou brát, tak jim dojde, že jsem fakt rozlámanej.

Marek: Třináct, čtrnáct, třináct a půl metru... /ozvěna/ ...na betonovej dvorek.

/lidské hlasy/

Marek: A pak mě teda naložej na to lehátko a nesou mě barákem. A to mě nese záchranka a vedle jdou ty policajti. A vím, že říkám tý policajtce nějakej vtíp, něco o její bundě.

/tlumené hlasy/

Marek: Jako já mám pocit, že mě to ještě nebolí. Jak je člověk jako opilej a jak je člověk v šoku... Nepamatuju si, že mě to bolí.

/houkání sirén/

/šramocení/

/ton/

Marek: Pak si nic nepamatuju a pak si pamatuju, že jsem v nemocnici. A oni ze mě stříhají kalhoty, protože potřebuju zjistit, že jo, jestli ti nečouhá někde nějaká kost. Tak vím, že mi rozstříhají ty kalhoty... pravý koleno z toho mi teče krev... Se koukám jak to zašívaj.

Jako je jim jasný... Víam, že mám nateklou nohu a takovou zkroucenou, tak je jim jasný, že jí mám dolámanou. Tak mě šoupnou do CTčka.

Jiří Slavičinský, Brit Jensen: The Anatomy of Fear

(Electronic music)

Jiří Slavičinský: What are you afraid of?

Brit Jensen: Episode Four: Radio

(Atmosphere, shuffling)

Marek: The first thing that I can remember is that I'm lying in the courtyard, all broken and I know I'm crawling, and I know that... that I'm doomed basically. That I'm battered and I know that it's bad. And now I'm in the courtyard, it's night... I don't have a cell phone with me, nothing. So, I know I'm crawling to the window. The way the house is that there is a floor beneath the courtyard and those windows are on the same level as the courtyard. So, I know that I'm crawling there and I'm knocking on my neighbor's window. And...

(Sound of sirens in the distance)

Marek: ... the memories are sort of fragmented. I then remember that they are there already, putting me on the stretcher. And I know that when they are lifting me there, they don't realize how injured I am. Because they think... There are these two-meter low walls between the two courtyards. And they first think that I fell off one of the small walls, that I was climbing between them and that I just have a twisted ankle or something like that. And I know that once they actually start lifting me, they realize that I'm really broken up.

Marek: Thirteen, fourteen, thirteen and a half meters... (echo) ... on a concrete courtyard.

(Human voices)

Marek: So, then they put me on the stretcher and they carry me through the house. And that's the first responders carrying me and the police walking beside them. And I know that I am telling the policewoman some joke, something about her jacket.

(Muffled voices)

Marek: Like, I have a feeling that it doesn't hurt yet. When you're drunk and when you're in shock... I don't remember that it hurts.

(Sound of sirens)

(Rustling)

(Tone)

Marek: Then I don't remember anything else, and then I remember that I'm in the hospital.

And they're cutting my pants off me because they need to make sure there isn't a bone sticking out of me somewhere. So, I know they will cut my pants up... my right knee is bleeding... I'm watching them put stitches in.

Marek: Like, it's clear to them... I know that my leg is swollen and somehow twisted up, so it's clear to them that it's broken. So they shove me into a CT scan.

/pípání/

Marek: A pak ležím na tom pokoji a teďka... ta opilost nějak začne ustupovat a začne to fakt pekelně bolet, ale jako pekelně. Se koukám na tu nohu a ta noha je prostě čtyřikrát tlustší a zkroucená. A říkám sestřičce, aby mi dala nějaký drogy, aby mě to nebolelo... A ona mi nemůže dát lék, protože mám alkohol v krvi. Takže kvůli tomu... Ona mi může dát léky, nějaký analgetika, až vystřízlivím. Tak vím, že... že jsem na ní fakt naštvanej. Myslím, že jsem docela sprostej, protože to fakt bolí hodně.

Marek: ...zlomenou dvakrát stehenní kost, rozdrčenou pánev... /ozvěna/ ...Měl jsem rozdrčenou patu, nadvakrát zlomenou stehenní kost, rozdrčenou pánev, koleno rozlámaný, žebra, trošku křaplou lebku...

/šumění/

/pípání nemocničních strojů/

Marek: No a pak je sedm ráno a je vizita a už nemám v krvi alkohol. A přijde ten primář a říká: „Něco mu dejte, ať netrpí.“

/šramocení/

Marek: Tak mi pak píchnou opinoid /pípání/... to je nějaké jako opiát. A pamatuju si, že mi to šlehnou a teď ta věc začne fungovat. A já se normálně posadím a teď sedím a tak jako vrtím zadkem a cejtím, jak mi tam ty kosti o sebe... A je mi to úplně jedno, protože ten opinoid je fakt silnej.

Marek: A pak čekám celý den, protože si někde objednaj součástku do mě... a pak noc...A ráno mě vezou na sál.

/otevření dveří/

Marek: Ono tam to nevypadá vůbec hezky, protože tam jsou všude dlaždičky a vypadá to tam jako na jatkách.

/skřípání koleček/

/šramocení nemocničních nástrojů/

Marek: A já se jich ptám, jak mě budou uspávat, jelikož jsem viděl ve filmech, že to dělají tím plynem. A to mi říkají, že se nedělá takhle... /pípání nemocničních přístrojů/ ...Tak mi dají ten prostředek na uspávání. A vím, že mi říkají: „A pane Ďuriš, hlavně neusněte, něco nám říkejte!“ A já vím, že jim něco říkám a teď cejtím, jak mě to úplně sejme... a usnu...

/hluboký ton/

/pípání nemocničních přístrojů/

Marek: No a pak nic...

(Beeping)

Marek: And then I'm lying in the room and now... the feeling of being drunk somehow starts to fade and it starts to hurt like hell, but seriously like hell. I look at the leg and it is basically four times larger and all twisted. And I tell the nurse to give me some drugs so it wouldn't hurt... and she can't give me any medication because I have alcohol in my blood. So because of that... she can give me some medication, painkillers, when I'm sober. I know that... that I'm really angry at her. I think I'm pretty rude because it seriously hurts a lot.

Marek: ... my femur was broken in two places, my pelvis shattered... (echo) ... I had a shattered heel, my femur bone was broken twice, a shattered pelvis, a broken knee, ribs, and a slightly cracked skull...

(Murmur)

(Hospital machines beeping)

Marek: Well and then it's 7am and time for the doctor's round, and I no longer have alcohol in my blood. The head physician comes in and says: "Give him something so he's not suffering."

(Rustling)

Marek: Then they give me an opioid injection (beeping)... it's some kind of opiate. And I remember that they stick me with it and this thing starts working. And I sit up like normal and now I'm sitting and wiggling my butt and I can feel how the bones inside... And I don't care at all, because that opioid is seriously strong.

Marek: And then I wait all day, because they ordered some part to be inserted in me somewhere... and then it's night... And in the morning they take me into the operating theatre.

(Door opening)

Marek: It doesn't look nice there at all because everything is tiled and it looks like a slaughter house.

(Wheels squeaking)

(Sound of hospital instruments)

Marek: And I ask them how they're going to put me to sleep, because I've seen them do it with gas in movies. And they tell me it's not done that way... (hospital machines beeping)... So they give me the anesthetic. And I know they're telling me: "And Mr. Ďuriš, just don't fall asleep, keep talking to us!" And I know that I'm telling them something and then I feel how it completely takes over me... and I fall asleep...

(Deep tone)

(Hospital machines beeping)

Marek: And then nothing...

/hluboký ton/

Marek: A pak se najednou vzbudím.

/šramocení/

Marek: ... se vzbudím a uvědomím si, že jsem svázaný v takový divný poloze, jako na boku. A cejtím něco na stehni levým. Tak se tam podívám a vidím, že mi stychuje... že mi šije tu ránu po tý operaci a najednou si uvědomím, že mi vytahují z krku tu intubaci a polknu a vím, že mi to úplně rozdrásá krk a strašně se leknu, jsem úplně vyděšený... /šramocení/ ...Teď oni si všimnou, že jsem vzhůru... říkají: „Ježíšmarja, pane Ďuriš!“ a šoupnou mi tam ještě něco. A uspí mě znova.

/pípání nemocničních strojů/

Marek: A pak se vzbudím na tom dospáváku. Je to pokoj takovej jako dlouhej a uprostřed je ulička a já ležím na štorc. Vedle mě jsou nějaký další lidi. A na konci toho pokoje je ta sestra, která tam jako dohlíží.

A jsem takovej jako omámený a začne mi bejt špatně, ale jako fakt nepříjemně špatně. Motá se mi hlava, je mi špatně od žaludku a já ležím, že jo, jsem napojený na těch přístrojích, to tam má každej. A říkám tý sestře: „Heleďte, sestro, mě je nějak blbě.“

A ona říká: „To je normální, to je každému...“

A já jí říkám: „Heleďte, tohle není normální, mě je fakt jako hodně blbě...“

/ambientní šumění/

Marek: Mám prostě pocit sebe... jako kdyby mě někdo ztlumoval... Docházejí mi síly, všechno, začínám hůř vidět, cejtím, jak jsem jako slabší, i když nic nedělám, ležím na posteli, tak cejtím, že prostě jako ztrácím sílu no.

/pomalé pípání/

Marek: A je to takový klišé, ale líp bych to jako nepopsal, ale je to jako když někdo ztlumuje rádio.

/pípání nemocničních přístrojů/

Marek: Načež ke mně chodí doktoři a teď si mě všimnou a vrhnou se na mě... a je kolem mě třeba šest lidí.

(Deep tone)

(Hospital machines beeping)

Marek: And then nothing...

(Deep tone)

Marek: And then all of a sudden, I wake up.

(Rustling)

Marek: ... I wake up and realize that I'm tied up in a weird position, on my side. And I feel something on my left thigh. So I look and I see that they're stitching me up... that they're stitching up the open wound after the operation and all of a sudden I realize that they're removing the intubation out of my neck and I swallow and know that it will totally slash my throat and I get terribly scared, I'm completely panicked... (rustling)... Now they're realizing that I'm awake... they say... "Jesus, Mr. Ďuriš!" and they stick something else in there. And they put me to sleep again.

(Hospital machine beeping)

Marek: And then I wake up in the post operation room. It's sort of a long room and there is an isle in the middle and I'm lying the other way round. There are some other people next to me. And there is a nurse monitoring everything at the far end of the room.

Marek: And I'm kind of groggy and I start feeling sick, like, very uncomfortably sick. My head is spinning, my stomach is upset and I'm lying there, you know, hooked up to those machines, everyone there is. And I say to the nurse: "Listen, nurse, I don't really feel well."

And she says: "That's normal, it happens to everyone..."

And I say to her: "Listen, this isn't normal, like, I really feel very sick..."

(Rustling in the background)

Marek: I have this feeling within myself... as if someone was trying to defuse me... I'm running out of strength, everything, my vision is getting worse, I can feel myself getting weaker even though I'm not doing anything, I'm lying on the bed and feel my strength leaving my body.

(Slow beeping)

Marek: And it's sort of a cliché, but I can't describe it any other way, it's like when someone is turning the radio down.

(Hospital machines beeping)

Marek: At that point, the doctors see me and run to me... there are maybe six people around me.

Mám kanylu v jedný ruce... /ozvěna/ ... Někdo mi zavádí katetr... Do mě prostě bodaj... tam mi tam napojí krev a jedna sestra mačká ten pytlíček s tou krví a zmatkujou, strašně. Dělej všechno hrozně rychle... /pípání nemocničních přístrojů/ ... Normálně v nemocnici se všechno dělá tak jako v klídku a tady je to hrozně jako... rush.

...jak kdyby někdo ztlumoval rádio a jako...vypínal... /ozvěna/

Marek: No a v ten moment, když já kolem sebe vidím ty vyděšený tváře těch doktorů a těch sester, tak začne ten pořádný hardcore.

/pípání nemocničních přístrojů/

Marek: A nastupuje strašně děsivej, panickéj strach. A vím, že v ten moment umírám a neudělám s tím prostě nic, vůbec...

...jak kdyby někdo ztlumoval rádio a vypínal mě... /ozvěna/

/jednolitě pípání/

Marek: A ten strach graduje strašně...

/jednolitě pípání/

Marek: Úplně animální, šílenej strach.../ozvěna/

Marek: Kdyby mi v ten moment někdo řekl: „Tady prostě upálím školku dětí...“ // a já se v ten moment bojím toho... „// ...a nebude se ti to dít...“ // Tak, já bych to svolil. // Bojím se smrti.

Marek: A ta animalita... cejtím v tom, jako že jsem vlastně zvíře. Že lidi jako jsou zvířata. A nemyslím na rodinu, nemyslím na nějakou holku... fakt jsem úplně brutálně pohlcenej tím strachem. Že vlastně nevím, co se stane, až umřu.

/ambientní hučení/

Marek: A nemá to žádný barvy. Vlastně ani nevím, proč tomu lidi říkají temnota. Na to je člověk zvyklej, že se říká, že věci jsou temný, ale to nemá žádnou barvu. To je prostě jenom strašně silnej STRACH.

/ambientní hučení/

Marek: Já jsem vždycky slyšel tyhle věci vyprávět a bylo to o dost zajímavější, než když jsem to zažil. A já furt jako přemýšlím nad tím, jestli ty lidi si třeba trochu nevymejšlej, a nebo prostě jak slyšej od jinejch lidí, jak to bylo, tak si pak řeknou: „No jo, vždyť já jsem to vlastně zažil úplně stejně.“ A já jsem to teda úplně stejně nezažil. A vlastně je mi hrozně líto, že jsem neviděl světlo na konci tunelu, protože lidi vyprávěj, jak je to hrozně super. Tak ten klidněj pocit jsem jako nezažil, no.

/ticho/

Marek: Mě se na to pak ptalo strašně moc lidí, jaký je to, ten zážitek blízkej smrti.

I have a cannula in one hand... (echo)... Someone is inserting a catheter... they're poking me... they get the blood connected and one nurse is squeezing the bag with the blood and they're very befuddled. They're doing everything very fast... (hospital machines beeping)... Usually things are done calmly at a hospital but here everything is so... rushed.

... as if someone was turning down the radio and like... turning it off... (echo)

Marek: And at that moment when I see the panicked doctors' and nurses' faces around me, it really starts hardcore.

(Hospital machines beeping)

Marek: And all of a sudden, I'm filled with a terrifying fear. And I know that I am dying in that moment, and that there's nothing, absolutely nothing, that I can do about it...

... as if someone was turning down the radio and turning me off... (echo)

(Individual beeping)

Marek: And the fear is escalating terribly...

(Individual beeping)

Marek: Raw, terrible fear... (echo)

Marek: If at that moment someone had told me: "I'm going to burn down a kindergarten full of kids here..."// And I'm afraid of it at that moment... // "and it won't happen to you..." // I would consent. // I'm afraid of death.

Marek: And the raw animal nature of it... I feel like I'm actually an animal. That people are really like animals. And I don't think about my family, or some girl... I'm really brutally consumed by the fear. That I don't actually know what will happen when I die.

(Ambient buzzing)

Marek: And it doesn't have any colors. I actually really don't even know why people call it darkness. You're used to it being said that things are dark, but it doesn't have any color. It's basically just very strong FEAR.

(Ambient buzzing)

Marek: I've always heard people talk about these things and it was always a lot more interesting than when I experienced it myself. And I like keeping thinking about whether people aren't lying a little bit, or if they hear things from other people about what it was like, and then tell themselves: "Yeah, I experienced it in exactly the same way." But I didn't experience it in the same way. And I'm actually really sorry that I didn't see the light at the end of the tunnel because people say how great that is. Like, I didn't experience that peaceful feeling.

(Silence)

Marek: Afterwards, so many people asked me what it's like, that near-death experience.

Já říkám: „tyvole prostě se bojíš strašně. Je to hrozný.“

„A něco? Viděl jsi něco?“

Já říkám: „Ne, vole, já jsem prostě byl úplně v prdeli.“

/bzučení žárovek/

/šramocení/

Marek: Pak se vzbudím na JIPce, tam leží dvanáct lidí, každý má svoji sestru, jsem napíchanej různýma věcmama, za mnou to bliká. A teďka vždycky, když ti doktoři... Už nemám tenhle strach, ale uvědomuju si, že je to jako blbý, když jsem v týhle situaci. A pokaždý, když ty doktoři přijdou, tak mají takový zasmušilý výrazy a je vidět, že furt jako si nejsou jistý, jak to dopadne.

/šramocení, atmosféra/

Marek: A myslím si, že to nebylo nějak fyzicky složitý. Prostě málo krve, no. Ale vlastně se začínám cejtít dobře, protože začínám mít hrozně hezkej pocit, že jsem to přežil. A teď' najednou mám hroznou radost a strašně se chci uzdravit.

/bzučení žárovek, radio/

Marek: Já se vlastně hrozně děším, že si někdy vzpomenu na to, jak jsem padal. Já si pamatuju jenom ten začátek, že čumím dolů a asi už jako letím, ale nepamatuju si ten crash. A do teď'ka mám hroznou hrůzu, že se mi to třeba bude zdát. Nechci si to... Nechci si to pamatovat.

/houkání sirén, hluboký ton/

Jiří Slavičinský: Poslouchali jste dokumentární podcast „Anatomie strachu“.

Brit Jensen: Tohle byl čtvrtý díl, jmenoval se „rádio“.

Jiří Slavičinský: Tento true horror podcast pro vás připravujeme my dva:

Brit Jensen: Brit Jensen

Jiří Slavičinský: A Jiří Slavičinský

Brit Jensen: A náš zvukový designér je Martin Ožvold.

Jiří Slavičinský: Za to, že se nebál s námi sdílet svůj příběh, moc děkujeme Markovi.

And I say: “Dude, you’re basically just really scared. It’s terrible.”

“And something? Did you see something?”

And I say: “No, dude, I was totally in a shit hole.”

(Lightbulbs buzzing)

(Rustling)

Marek: Then, I wake up in the ICU, there are twelve people there, each one has their own nurse, I’m connected to a bunch of different machines that are flickering behind me. And now every time the doctors... I don’t have that fear anymore, but I realize that it’s pretty bad that I’m in this situation. And every time the doctors come, they have this somber expression like they’re still not sure how things will turn out.

(Rustling, atmosphere)

Marek: And I don’t think that it was somehow physically complicated. Just very little blood, you know. But I’m actually starting to feel better, because I get this wonderful feeling that I survived. And now I’m suddenly so happy and I so badly want to get healthy again.

(Lightbulbs buzzing, radio)

Marek: I’m actually really terrified that one day I’ll remember how I fell. I only remember the beginning, how I’m looking down and probably falling already, but I don’t remember the crash. And until this day, I have a horrible fear that maybe I’ll dream about it. I don’t want to... I don’t want to remember it.

(Sound of sirens, deep tone)

Jiří Slavičinský: You have been listening to the “Anatomy of Fear” documentary podcast.

Brit Jensen: This was the fourth episode, entitled “Radio”.

Jiří Slavičinský: This true horror podcast was prepared for you by the two of us:

Brit Jensen: Brit Jensen

Jiří Slavičinský: And Jiří Slavičinský

Brit Jensen: And the sound engineering was done by Martin Ožvold.

Jiří Slavičinský: We thank Marek for not being afraid of sharing his story with us.